

Primus phisicorum.

tra deposita vna medietate adhuc ipsum est duplū ad alterū ergo prius erat plusq̃ duplū. Item queritur. Ex quo quantitas distinguit vnam materiam ab alia vtrum illa sit q̃titas continua vel discreta videtur enim q̃ per vnitatem que est principiu numerū materia fortis possit distingui a materia plastonis. Et eodem modo posset queri. An materia signata dicit materiam sub quantitate continua sub vel vnitatem.

Ad primum dicitur q̃ esset virtualiter octuplū. Ad aliud dicitur secundum. S. T. q̃ materia signata est materia que sub determinatis dimensionibus considerat opus. xxxi. vbi etiam videtur velle q̃ corpus de genere quantitatis non distinguitur a suis dimensionibus sed est tres dimensiones. Deinde dicit q̃ vnitatem que est principium numeri predicamentalis non reperitur nisi in habentibus quantitates continuas et ideo ipsa est primum principiu distinctionis

Quintum sic proceditur videtur q̃ entia naturalia nō sunt determinata ad maximum et minimum quia secundum philosophū. ij. de anima si igni apponerentur infinita combustibilia in infinitum augeretur ergo non est determinatus ad maximum. Sed contra est philosophus q̃ ponit minimam carnem ergo etiam datur maxima vnde homo non potest esse ita magnus sicut celum.

Respondetur dicendū sū. S. T. hic. lec. viij. Post philosophus improbavit opiniones de principijs eorum qui de natura non naturaliter sunt locuti hic prosequitur de opinionibus eorum qui de principijs naturaliter sunt locuti. i. non remouētes motum et ideo vocat eos phisicos. i. naturales et primo ponit opinionem anaxagore qui posuit principia esse infinitas partes similes et contrarias sicut infinitas partes carnis que sunt similes inuicem et infinitas partes ossis et aliorū qui habent partes similes. Cū tamen quādam sit ad alias contrarietas sicut partium ossis ad partes sanguinis est contrarietas scdm humidū et siccū. Hanc opinionē ipugnat philosophus ponendo duo q̃ ponebat anaxagoras ex quibus pcedebat quorū primum est qd̃ etiam ab omnibus naturalibus philosophis supponebat q̃ ex nichilo nihil fiat. Et ideo ne cogere ponere aliquid de nouo fieri qd̃ prius omnino non esset posuit oīa prius simul extitisse in vno cōfuso ex quo alia fiebant scdm q̃ ab illo extrahebantur. Sed hoc pcedebat q̃ nesciuit distinguere inter potentiam et actum ens enim in potentia est quasi medium inter purū nō ens et ens in actu que igitur naturaliter fiunt non fiunt simpliciter ex nō ente sed ex ente in potentia non autem ex ente in actu vt ipsi opinabantur et ideo qua fiūt nō oportet preexistere actu sed potentia tñ secundo supponebat q̃ contraria fiunt ex alterutris videtur enim ex calido fieri frigidū et econuerso et ex hoc concludebat q̃ cum ex nichilo nihil fiat q̃ vnum contrariorum preexistit in altero quod quidem est verū secundū potentiam nā frigidū est potentia in calido non autem actu vt anaxagoras estimabat qui sic arguebat. Si aliquid est necesse ē q̃ fiat aut ex ente aut ex non ente. Non secundum primam suppositionē ergo primum vt aer fit ex aqua quod non esset possibile nisi in aqua preexistere aer vnde volebat accipere q̃ omne quod fit ex aliquo preexistebat in eo et quando obieiebatur sibi qd̃ hoc erat contra sensum dicebat q̃ preexistebat scdm partes minimas q̃ sunt nobis insensibiles ppter suam paruitatē vñ ponebat quodlibet in quolibet pmi-

tum scdm partes minimas et insensibiles et q̃ infinitas partes infinitas ex alio fieri pōt infinitas partes minimas in vnoquoque esse dicebat. Et qñ dicebat sibi sequeretur q̃ res ad inuicē non differrent. Dicebat q̃ res differre videbantur et denominātur ab eo qd̃ maxime superhabundat in eis. Et sic aliquid dicitur album licet nichil sit pure aut totaliter album aut os si id quod plus est in vnoquoque hoc videtur esse ex natura rei sed contra secundum eum in qualibet re sunt infinite partes cuiuslibet speciei.

Notandum preterea q̃ aristoteles primo improbat hanc opinionem. Secūdo cōparat eam ad opinionem empedoclis. Primo ergo ponit. v. rationes. Prima oē infinitū est ignotū sū q̃ infinitum ē. Et dicit notanter sū q̃ infinitum est vt puta si sit infinitum scdm multitudinem erit ignotū secundū quantitatem. Cuius ratio est quia id quod est notum ab intellectu comprehenditur ab eo quātum ad omnia que ipsi sunt quod non potest cōtingere in aliquo infinito. Si igitur alicuius rei principia sunt infinita oportet ea esse ignota et per cōsequēs ea que sūt ex principijs quia tunc arbitramur nos cognoscere vnum quodq̃ compositum cum scimus ex quibus et quātis sit et sic res naturales erūt ignote. scda ratio si alicuius totius partes nō hnt determinatam q̃titatē necesse est q̃ totū non habeat determinatam magnitudinem vel quātitatē quia quātitas totius confurgit ex partib⁹ sed hoc intelligendū est inquit S. T. de partibus existentib⁹ actu i toto vt sunt caro neruus et os et per hoc excluduntur partes ipsi⁹ continui que sunt potentia in ipso sed impossibile ē q̃ animal vel planta habeat quantacūq̃ magnitudinem vel paruitatem ergo partes eius sunt determinate quantitatis ita q̃ non possunt in infinitū diuidi per ablationem nec sunt aliquę insensibiles propter paruitatem. Tertia ratio quia si ex aqua remoueatur caro dum scilicet ex aqua generatur caro et si iterum ex residua aqua fiat alia segregatio carnis quous semper remaneat aliqua minor q̃titas carnis i aqua tamen contingit dare aliquam parū carnem qua non erit minor tunc sic segregando carnē ex aq̃ tandem deueniatur ad illā minimam qua ablata in residua aqua non erit amplius caro. Nec potest dici q̃ sint infinite minime carnes in aqua equales q̃ alias sequeretur q̃ aqua esset infinita et notanter dicitur equales inquit. S. T. non enim est inconueniens q̃ in aliquo finito in diuidendo procedatur in infinitum scdm eandē proportionē. Quarta ratio omne totū per remotionē fit minus cū autē q̃titas carnis sit determinata scdm magnitudinem capta illa minima carne ab ea non posset aliqd̃ segregari quia sic dare min⁹ minimo. Quinta rō sequeretur q̃ infinita sunt in infinitis infinities quia secūq̃ anaxagoram quodlibet est in quolibet quotquot fiāt sepe rōnes. Notandum preterea q̃ doctor subtilis opinatur q̃ in rebus est dare maximum ita scilicet q̃ tanta est vabilis albedo q̃ de⁹ nec natura possent facere maiorem et adhuc illa esset finita. Sed de minimo dicit q̃ res naturales nō sunt ad minimum determinate. Contra hanc positionē sic arguitur. Quacūq̃ albedine creata deus scdm eū potest aliā creare et illam potest ponere in eodē subiecto ergo potest primam intendere quia duo accidentia solo numero differentia non sunt in eodem nisi faciant vnum. Sed dices q̃ verū ē nisi altera earū sit i sūmo tūc enī nulla ē sibi vnibilis. Sed ptra albedo sūma et remissa sūt eiusdem speciei ergo qcqd̃ ē vnibile vñ est vn-